

Vauvaa

TERHI KOULUMIES

vaiilla

Vauvaa vailla

Terhi Koulumies

Vauvaa vailla

SAGA Egmont

Vauvaa vailla

Cover image: Shutterstock

Copyright ©2007, 2023 Terhi Koulumies and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727108278

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Prologi

TORSTAI 2. ELOKUUTA

KLO 16.15

IVFCenter sijaitsee Helsingin Yijönkadulla jyrkän kivitalon ylimmässä kerroksessa. Aikani on puoli viideltä. Holvikäytävä on päällystetty parketilla ja seinillä roikkuu Wrightin veljesten linnunkuvia, irtolehtiä vanhasta ornitologisesta katalogista. Halli johtaa lääkäreiden ja hoitajien vastaanottohuoneisiin. Yhden huoneen ovi on auki ja sieltä kuuluu klassista pianomusiikkia. Ovenkarmiin on liimattu kyltti ”Toimisto”. Ilmoittaudun hoitajalle, nuoren näköiselle naiselle, jonka hiukset on kietaistu ponihännälle.

”Minulla on aika Aleksandra Nurmelle.”

Hoitaja katsoo varauskirjaansa.

”Sinä olet Elina Österberg?”

Nyökkään.

”Ole hyvä ja istu odottamaan.”

Asettaudun käytävälle sijoitettuun jugend-nojatuoliin. Hallin seiniä kiertää tumma puupaneeli, lattialle on levitetty havunvihreä matto. Katselen ympärilleni käytävässä. Tuolirivin toisessa päässä istuu hieman alle nelikymppinen nainen, joka selailee aikakauslehteä. Vilkaisen hänen vasenta kättään nähdäkseni, onko sen nimettömässä sormus. On siinä.

I

EDELLISENÄ VUONNA LAUANTAI 16. JOULUKUUTA

KLO 16.00

Naistenklinikalle on ratikkapysäkiltä parisataa metriä. Klinikkan etupihalla seisoskelee miehiä röökillä. Pääsisäänkäynnin ympärillä leijailee sankka tupakansavu, vaikka oveen on kiinnitetty ”Ethän polta tässä” -kyltti. Toinen taulu kieltää käyttämästä kännykkää sairaalan sisätiloissa. Kaivan puhelimen laukustani ja suljen sen. Ovesta astuu parrakas mies kolmevuotiaan tytön kanssa. Odotan hetken, että he pääsevät ohitseni. Sitten pujahdan sisään ala-aulaan.

Ajan hissillä synnytyssairaalan neljänteen kerrokseen ja käännyn ovensuusta oikealle. Sisällä on lämmin. Riisun villakankaisen talvitakkini ja tungen virkatun kaulahuivini toiseen hihaan. Ilma tuoksuu desinfiointiaineelta.

Sisarellani Nooralla on supistuksia, ja hän makaa nyt sairaalassa vuodepotilaana, jotta synnytys ei käynnisty ennenaikaisesti.

Raotan huoneen ovea ja astun sisään. On joulukuun alku, mutta lämpötila on vielä plussan puolella. Ulkona on pimeää ja huoneen sisustus heijastuu ikkunaan kuin peiliin. Noora lepää sängyllä selin minuun päin ja katselee sadepisaroiden kuvioimia ikkunaruujuja. Maha erottuu sairaalan vaaleanpunaisen kaavun alta valtavana vuorena. En ymmärrä, miksi odottavien äitien vatsoja väitetään söpöiksi.

Puhun hiljaa, sillä huoneessa on myös kolme muuta naista.

”Mitäs tänne kuuluu?”

Noora kääntää päätään minua kohti ja hymyilee.

”Arvasin että tulet. Vain sinä ja Karri käytte katsomassa joka päivä.”

Asetan takkini leveälle ikkunalaudalle.

”Sano vaan, jos mieluummin lepäisit. Ei minulla ole mitään erityistä asiaa.”

”Kiva kun tulit, täällä on muuten tylsää.”

Istuudun sängyn viereen vierailijoille tarkoitettuun puunojatuoliin. Huone on sisustettu ankeasti. Vaaleansiniset tilanjakajaverhot erottavat huoneen neljä potilaspaikkaa toisistaan. Kurotan kättäni ja hivutan verhoa näkösuojaksi meidän ja viereisen potilaan väliin.

Noora näyttää viehättävältä jopa sairaalavaatteissa. Hän on meistä se kauniimpi sisar. Hänen suupielensä kääntyvät ylöspäin myös silloin, kun hän ei hymyile. Hän näyttää aina rauhalliselta, eikä hänellä ole vielä yhtään ryppyä. Raskaudesta huolimatta Noora on laiha ja näyttää siltä kuin tulisi suoraan treenisalilta.

En minäkään ole lihava. Tosin enemmän kuin hoikka haluaisin olla oikean muotoinen. Jalkani ovat lyhyet ja minulla on leveä takapuoli, joka ei näytä samanlaiselta kuin Jennifer Lopezilla. Vatsani pömpöttää, vaikken olisi syönyt mitään. Minulta on tutkittu laktoosi-intoleranssi ja keliakia, mutta mitään ei ole löytynyt. Toisaalta tiedän, että jos laitan sopivat vaatteet päälle, pakkelia naamaan ja kampaan hiukseni huolella, näytän aika hyvältä. Sillä lailla laittaudun, kun lähden bilettämään kavereiden kanssa. Arkisin en viitsi vaivautua.

Olen ammatiltani sosiaalityöntekijä, saan surkeaa palkkaa Helsingin kaupungilta. Noora tienaa enemmän kuin minä, hän työskentelee kiinteistövälittäjänä. Hänellä on upea aviomies ja kohta myös vauva. Noora on minua kaksi vuotta nuorempi.

Minä olen elänyt melkein aina sinkkuna, mutta en etsi miestä epätoivoisesti. En bailaa kohtuuttomasti enkä harrasta yhden illan suhteita. En kuvittele olevani täydellinen ja kelpuuttavani rinnalleni vain täydellisen miehen, vaikka kaverini joskus niin väittävät. Olen onnellinen ja tyytyväinen elämään, olen ollut sitä jo kolmisenkymmentä vuotta.

Minun on oltava kunnolla rakastunut, jotta voin seurustella miehen kanssa tai edes harkita sitoutumista. Hänessä täytyy olla sitä jotain. Miehen täytyy vetää minua fyysisesti puoleensa ja samalla kiinnostaa henkisesti. Hänen ajatustensa pitää yllättää minut ainutlaatuisuudellaan. Miehen pitää olla määrätietoinen ja voimakastahtoinen ja hänellä pitää olla järkeä ja arvostelukykä, jotta voin luottaa hänen mielipiteisiinsä. Hänen pitää kokata ja siivota ja tehdä mielellään myös muita kotitöitä. Miehen on oltava todella taitava sängyssä, muttei välittää siitä, vaikken minä ole.

Jotkut kaverini väittävät, ettei sellaisia ihmesankareita ole olemassa. Mutta kyllä heitä on, olen tavannut muutamia. Heissä on vain ollut jotain muuta vikaa. Parista harvasta en ole onnistunut keksimään epäkohtia, mutta he ovat kyllästyneet minun epävarmuuteeni ja muihin, epäilemättä lukuisiin, puutteisiini.

Vetäisen Tiimarin muovikassin esiin takkini alta.

”Yllätys yllätys.”

”Mitä, taasko sinulla on tuliaisia”, Noora päivittelee.

”Ihan pieni vain.”

Kaivan pussista esiin pehmeän possunallen, jolla on saparo ja luonnonvastaisesti keltaisia pilkkuja vaaleansinisellä pohjalla. Ojennan lelun Nooralle.

”Uusi nalle? Kiitos nyt taas hirveästi!”

”Oli ihan pakko ostaa se. En tiedä miksi.”

Aikaisemmin olen lahjoittanut Nooralle odotusaikaa koskevan kirjan ja lastenvaatteiden ompeluoppaan. Kuulostaa ehkä siltä, että olisin kiinnostunut vauvoista, mutta en minä ole. Tietysti haluaisin joskus itsekin lapsen, mutta en ihan vielä. Joskus myöhemmin, sitten aikuisena.

Perinteisen käsityksen mukaan naisten elämäntarkoitus on päästä naimisiin ja saada lapsia. Saman mielikuvan mukaan miehet yrittävät välttää vakiintumista. Se on puppua. En ole koskaan tavannut miestä, joka ei heti deittailun alkumetreillä olisi ilmoittanut haluavansa perheen. Kaikki miehet pitävät myös ruuanlaitosta. Tuntemani naiset sen sijaan haluavat opiskella itselleen ammatin ja luoda uraa ennen lasten hankkimista. Kukaan ystävättäreni ei ole saanut yhtään lasta, ja me olemme sentään kolmikymppistä porukkaa. Monilla ei ole vielä edes vakituista työpaikkaa, mitä pidän alkeellisimpana edellytyksenä

Elämänmakuinen, huumorin ja haikeuden täyttämä romaani lapsihaaveista ja lapsettomuudesta.

Kolmekymppisellä Elinalla menee hyvin. On työ, ystävyyssuhteita ja sutinaakin riittää. On illanistujaisia, rientoja ja baarissa vietettyjä pitkiä öitä. Mutta kun hänen pikkusiskonsa saa lapsen, Elina tajuaa, että elämästä puuttuu jotain. Jotain isoa, jotain, minkä puuttuminen on kuin iso aukko sydämessä ja elämässä. Elina haluaa oman vauvan.

Lapsen tekoon tarvitaan muutakin kuin tahtoa. Elina käy läpi isäkandidaatteja, kokeilee seurustelua ja yrittää hankkiutua raskaaksi perinteisin keinoin, mutta siitä ei meinaa tulla mitään. Seuraavaksi vuorossa ovat lapsettomuushoidot, joita rytmittää biologisen kellon tikitys. Miksei vauvaa jo kuulu? Onko unelma lapsesta tuhoon tuomittu? Kuinka kauan hormonipiikkejä, alkioiden kasvatusta ja spermamarkkinoilla seikkailua oikein jaksaa?

Terhi Koulumies (s. 1971) on suomalainen valtiotieteiden maisteri, kansanedustaja ja kirjailija. Hänen perheeseensä kuuluvat mies, poika ja koira. Vauvaa vailla on Koulumiehen esikoisteos.